

minister, foruden at det er lykkedes ham med den af ham foreslaaede Skat at faae „sat i Forbindelse“ — jeg vil ikke gaa videre — de vestjydske Jernbaner og desuden paa den anden Side Spørgsmaalene om Lettelser for Handel og Industri, vilde, endnu ikke tilfreds med det stærke Forspand, som han unegtelig har faaet for Indkomstskatloven, søge det end yderligere forstærket. Jeg vilde ved denne Udtalelse kun give den høitærede Finantsminister Leilighed til, dersom hans Udtalelse ikke er at forstaa paa en saadan Maade — og jeg tror allerede, da den høitærede Minister sidder saa nær ved mig, at have hørt en Benaegtelse af ham — at berigtige denne maasse eller — som jeg nu altsaa vil antage — i Virkeligheden urigtige Forestilling, som maasse ikke saa Medlemmer her i Thinget have faaet ved at høre den høitærede Finantsministers Foredrag igaar. Det vilde jo ogsaa, synes det mig, være noget besynderligt, om den høitærede Finantsminister, da han jo dog ikke kan misstjende den Retning, som den bevilgende Magt — det vil her sige Rigsdagen — ynder, og som gjøres gjældende med saa stor Styrke, nemlig den at faae saa mange almennyttige Foretagender førte igjennem som muligt og at faae saa ringe Skatteydelse som mulig — Retningen er umistjendelig tilstede i begge Thing — vilde kaste en saa usorbeholden Udfordring til begge Rigsdagens Afdelinger, som der ganske vist kunde lægges i hans Ord. Der kunde nemlig ganske vist lægges den Betydning i hans Ord, at der vilde komme en uløselig Konflikt tilstede imellem den høitærede Finantsministers Betragtning af, hvad der var den ene rigtige Retning, og hvad der hidtil har været og, som jeg haaber, ogsaa for Fremtiden vil være Rigsdagens Retning. Det skal glæde mig, om jeg ved disse Ord maatte have givet den høitærede Finantsminister Leilighed til at berigtige den feilagtige Opfattelse af hans Uttringer igaar, som ellers let kunde komme tilstede.

Jeg har endnu en enkelt Bemærkning at henvende til et andet Medlem her i Salen, nemlig til det høitærede 5te kongevalgte Medlem (Andræ), som, hvor stor Modstander han end er af nye Skattepaalæg overhovedet og

særlig af en Indkomstskat; dog meget villig vilde give sin Stemme til, at de, der havde foranlediget disse kostbare og lidet rentable Jernbaneanlæg, kunde komme til at betale en Indkomstskat. Jeg vil kun spørge det høitærede Medlem, om han dog ikke vilde finde det billigt, at den særlige Skattekrebs fik et lidt større Omfang, f. Ex. Syland for sig, og om saa det høitærede Medlem ikke vilde være beroliget ved, at netop denne Skattekrebs, Syland, har i flere Aar betalt en saadan særlig Jernbaneskat og vil i flere Aar endnu komme til at betale den; og jeg vil særlig minde om, at netop de Egne, som endnu ikke ere forsynede med Jernbaner, men om hvis Interesser Hoveddebatten netop har dreiet sig under Finantslovens Behandling, have allerede i flere Aar betalt Jernbaneskat i sikker Forventning om at faae Jernbanen. — En anden lille, særlig Bemærkning har jeg at rette til den høitærede Finantsminister, som igaar tvivlede om, at det 8de kongevalgte Medlem (Fischer) rigtig havde citeret en Uttring af mig om Afslutning af Kontrakten om Esbjerg Havn. Den høitærede Finantsminister tvivlede om, at jeg havde sagt, at det havde vist sig at være umuligt at faae denne Kontrakt afsluttet med Sagtagelse af den i Loven givne Frist, og den høitærede Finantsminister forment, at jeg ikke havde brugt et saa absolut Udtryk; men jeg maa erkjende, at jeg i Virkeligheden har brugt det — det vil findes i Tidenden Spalte 2634 —, og jeg har endogsaa brugt det Udtryk, at det var „fuldstændig umuligt“. Det er maasse et noget stærkt Udtryk, men jeg mener kun, at det 8de kongevalgte Medlem har været fuldt berettiget til at citere det Udtryk af mig, thi jeg har i Virkeligheden brugt det. — Da der ikke fra nogen Side tidligere er reist nogen Indsigelse imod, at det høitærede 2det Medlem for 1ste Krebs, den høitærede Justitsminister, brugte et saadant Udtryk som „monstrøs“ om Betragtninger, der ere anstillede af andre Medlemmer her i Salen, skal jeg dog for mit Bedkommende tillade mig at udtale, at jeg egentlig ikke ser, at de Betragtninger, der ere anstillede af de paagjældende Medlemmer, kunde eller burde karakteriseres paa den Maade. Det